

РЕШЕНИЕ

№ 7402

гр. София, 05.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 08.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **8140** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на С. П. К. от [населено място], [улица], ет. 4, ап. 10 срещу заповед № 1916 от 07.07.2022г. на младши автоконтрольор в първа група, първи сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, ал.1, т. 1, б. “б” – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС за не повече от осемнадесет месеца, като в тази връзка е отнето свидетелството за управление на МПС. Жалбоподателят чрез пълномощника си твърди, че оспорената заповед е издадена от некомпетентен орган, т.е по същество прави оплакване за нищожност, и е незаконосъобразна, тъй като е издадена при нарушение не изискванията за форма, съществени процесуални нарушения, липса на годно фактическо основание и при несъобразяване с целта на закона. По тези съображения се прави се искане обжалваната заповед да бъде отменена като незаконосъобразна. В съдебно заседание жалбата се поддържа.

Ответникът по жалбата чрез процесуален представител оспорва основателността на жалбата и моли съдът да я отхвърли като неоснователна. Излагат се подробни съображения в подкрепа на разбирането, че оспорената заповед е законосъобразна.

Административен съд – София-град, петнадесети състав, въз основа на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 8121з – 1524 от 09.12.2016г. министърът на вътрешните работи, на основание чл. 165 от Закона за движение по пътищата е определил определени структури на МВР, сред които и СДВР, да осъществяват контрол по ЗДвП. Със заповед № 513з – 1618 от 26.02.2018г. Директорът на СДВР е оправомощил определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, ал.1, т. 1, т. 2, т. 2а от Закона за движението по пътищата, сред които и полицейските органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

С обжалваната заповед № 1916 от 07.07.2022г., издадена на основание чл. 171, ал.1, т. 1, б.“б“ от ЗДвП, М. Ж. - младши автоконтрольор в първа група, първи сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка по чл. 171, ал.1, т. 1 б „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС за не повече от осемнадесет месеца.

Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че срещу субектът на ПАМ е съставен АУАН за това, че в [населено място] е управлявал МПС с рег. [рег.номер на МПС] с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда, установена с медицинско изследване или техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействието на наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване. Видно от приложения към преписката АУАН, същият е издаден на 07.07.2022г. срещу С. К. за това, управлява МПС, което не е било представено за ГТП в определения срок – до 03.06.2022г. и за това, че водачът при покана да бъде проверен за употреба на наркотични вещества с техническо средство отказва такава проверка. Видно от съдържанието на административната преписка актосъставителят е издал талон за изследване на К. след отказа му да даде проба за техническото средство, като К. е отказал да даде и кръвна

проба.

Заповедта е съобщена на К. в деня на издаването и – на 07.07.2022г., а жалбата е подадена по пощата директно до АССГ на 26.08.2022г. Срокът за обжалване е 14 дневен, той е изтекъл на 22.07.2022г. В заповедта се съдържа указание пред кого и в какъв срок същата подлежи на обжалване, поради което не са налице основания за удължаване на срока за обжалване.

При тези обстоятелства съдът приема, че жалбата е допустима само по отношение на оспорването на валидността на акта, доколкото исканията за прогласяване на нищожност не са обвързани със срок. В останалата си част производството по делото е недопустимо и следва да бъде прекратено, на основание чл. 159, ал. 1, т. 5 от АПК

Предвид установеното от фактическа страна, като провери валидността на акта, съдът прави следните правни изводи:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган, при липса на пороци по отношение на формата и съществени процесуални нарушения, които да се отразяват на валидността на акта. Заповедта е издадена при наличие на годно правно и фактическо основание и в съответствие с целта на закона.

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административно мерки по чл. 171, ал.1, т.1 от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба, представените по делото заповеди № 8121з – 1524 от 09.12.2016г. на министъра на вътрешните работи и № 513з – 1618 от 26.02.2018г. на директора на СДВР, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

С оглед съдържанието на акта съдът приема, че е спазена установената от закона форма – чл. 172, ал.1 от ЗДвП и чл. 59, ал.2 от АПК. Фактическите основания за издаване на заповедта действително не са изложени достатъчно ясно, доколкото заповедта е издадена в бланкова форма и в нея са посочени всички възможни фактически основания за налагане на конкретната мярка, но това не е порок, който за засегне валидността на акта и респ. да води до неговата нищожност, тъй като едно от

сочените основания е било налице и по този повод е издаден АУАН – водачът е отказал проверка с техническо средство за употреба на наркотични вещества. Порок във формата на заповедта е и неточното посочване на срока на заповедта и по-точно липсата на указание, че ПАМ се налага до решаване на въпроса за отговорността, но не за повече от 18 месеца. Съдът намира, че този порок също не се отразява действителността на заповедта, защото срокът е уреден в закона и не зависи от волята на административния орган. При настъпването на кое да е от двете събития срокът на ПАМ изтича по силата на закона. На следващо място съдът не намира, че заповедта е издадена при превратно упражняване на власт, което да я прави нищожна. Напротив, обжалваният акт е съобразен и с целта на закона, която най-общо е да се гарантира безопасността на движението по пътищата.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед не е нищожна и е породила правно действие. Жалбата в допустимата и част следва да бъде отхвърлена. В останалата част й част следва да бъде оставена без разглеждане, а производството по делото – прекратено.

С оглед изхода на спора следва да се постави на разглеждане претенцията на ответника за присъждане на разноски в размер на максималното възнаграждение за юрисконсулт за осъщественото процесуално представителство (други разноски не са претендирани). На основание чл. 143, ал. 3 от АПК, когато отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл. 37, ал.1 от ЗПП, заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Разпоредбата на чл. 24 от наредбата регламентира, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лв. Съдът намира, че с оглед проведените съдебни заседания и осъщественото процесуално представителство искането за присъждане на възнаграждение следва да бъде уважено в минимален размер.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, петнадесет състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. П. К. от [населено място], [улица], ет. 4, ап. 10 срещу заповед № 1916 от 07.07.2022г. на младши автоконтрольор в първа група, първи сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР в частта, с която се иска прогласяване на нищожност на заповед № 1916 от 07.07.2022г.

ОСЪЖДА С. П. К. от [населено място] да плати на СДВР разноси по делото за юрисконсулт в размер на 100лв.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата С. П. К. от [населено място] срещу заповед № 1916 от 07.07.2022г. на младши автоконтрольор в първа група, първи сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР в останалата и част – по отношение оспорването на законосъобразността на заповедта, и ПРЕКРАТЯВА производството по адм. д. № 8140/2022г. по описа на АССГ в тази част.

РЕШЕНИЕТО в частта, с която оспорването на законосъобразността на заповед № 1916 от 07.07.2022г. е оставеното без разглеждане и производството по делото в тази част е прекратено има характер на определение и подлежи на обжалване пред ВАС с частна жалба в седмодневен срок от съобщаването му на страните.

В останалата си част решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: